

SPOREN VAN GISTEREN

Toon Brouwers, Jaak van Schoor, Anne Van de Genachte (samenst.), *Vlaams Theaterjaarboek Nummer 22, speeljaar 1987-88*, Antwerpen, De Scène, 1989, 135 p.

Dat het *Theaterjaarboek 1987-88* mee als gevolg van de automatische gegevensverwerking weer wat vlugger — maar nog altijd zes maanden later dan het *Nederlands Theaterjaarboek* verschenen is — is wellicht het opvallendste wat het van de eenentwintig vorige afleveringen onderscheidt. Naar een kritische analyse van het recente theatergebeuren blijft het vergeefs speuren : verder dan de obligate verjaardagen (40 jaar Internationaal Theaterinstituut, 25 jaar Hoger Rijksinstituut voor Toneel- en Cultuurspreiding, 20 jaar Proka) en snapshots van groepen die zich in de kijker hebben gewerkt (Dansproject van Aimé De Lignière, het vernieuwde Arca en De Tijd, ontstaan uit Akt-Vertikaal en Het Gezelschap van de Witte Kraai) reiken de redactionele bijdragen niet.

Het doorbladeren van dit boek leert ons alvast dat het seizoen 1987-88 kwalitatief erg onder de maat bleef. De enige echte uitschieter was Dirk Tanghes regie in de K.V.S. van *Romeo en Julia*, tegelijk gestileerd oppervlakkig én onweerstaanbaar, zodat ze perfect in het tijdsbeeld paste. Voor het overige lag het aantal hernemingen en risicoloze produkties zeer hoog. Te noteren valt overigens een lichte terugval van het regisseurs- ten voordele van het auteurs-theater. De bloei van dans- en muziektheater daarentegen is onmiskenbaar. *Het ultieme kerstverhaal* van Guido Van Meir en Wilfried Hendrickx was wellicht het best geslaagde televisiespel. Het ontijdige overlijden van René Verheezen, amper 41, bracht de Vlaamse dramaturgie een zware klap toe.

Een ander opvallend verschijnsel is de wildgroei van het aantal vrije produkties. Dat statistisch gezien om de tweeënhalve dag een nieuw project in première ging, wijst enkel op een onduidelbare versnippering van krachten en talenten. Kunnen deze groepjes en individuen (vaak is één persoon tegelijk acteur, regisseur, zakelijk en artistiek leider) evenveel produkties aan als de A, B, C en D-gezelschappen samen, toch moeten ze het met ongeveer een tiende van de subsidies doen.

Met de jaren neemt het documentaire belang van deze visueel steeds aantrekkelijker wordende reeks, die uiteindelijk door de overheid behoorlijker gehonoreerd wordt, alleen maar toe; we kunnen dan ook enkel hopen dat zij in de toekomst zal uitgroeien tot een eveneens kritisch waardevol instrument.

Annick POPPE

Toon Brouwers, Jaak van Schoor, Anne van de Genachte (samenst.), *Vlaams Theaterjaarboek Nummer 23, speeljaar 1988-89*, Antwerpen, De Scène, 1989, 122 pp.

Intussen is ook het jaarboek 1988-89 van de pers gekomen. Voor het eerst hebben de samenstellers dit voor mekaar gekregen nog voor het einde van het kalenderjaar en dat is geen geringe verdienste.

Deze aflevering bevat de gebruikelijke vrijwel volledige inventaris van alle professionele produkties in Vlaanderen van het gesproken toneel, het muziektheater, het danstheater, de B.R.T., de opleidingsinstituten, het poppentheater en de festivals. In een aantal (te) korte redactionele bijdragen komen de opgang van Blauwe Maandag Compagnie, het nieuwe elan van K.V.S.-Brussel, de evolutie van het vijftientigjarige B.K.T., de werking van de receptieve centra, de historiek van de subsidieregeling en de universitaire theaterwetenschap aan bod.

J.V.

De Meeuw door Blauwe Maandag Compagnie; regie : Luk Perceval. Els Dottermans als Nina (foto : Bie Peeters)